

Hồi 46

Gặp Lại Người Quen

Tên Đội Trưởng Phòng Vệ chạy thật nhanh.

Nhưng không phải chạy về hướng tư dinh của Đào Bằng mà lại chạy về hướng Thiên Kiều .

Hắn không ngờ phía sau lưng hắn còn có một bóng đen theo sát.

Nếu biết chắc hắn lấy làm vinh hạnh, vì một Đội Trưởng đi chuyện gặp lại được quan Hiệu Úy của mình theo hộ vệ .

Hắn rẽ vào một ngõ hẻm.

Bóng đen “hộ vệ” cho hắn rẽ theo .

Hai bên hẻm nhà nhà đều tối om, tên Đội Trưởng đến trước một cánh cổng sơn đỏ và dừng lại .

Hắn vừa đưa tay lên chưa kịp gõ thì hắn buông xuôi xuống.

Toàn thân hắn rủ theo .

Phí Độc Hành đưa tay đón đỡ và đặt hắn vào góc tối.

Rẽ vòng qua bên trái, Phí Độc Hành tung mình nhảy phóc qua tường và đi thẳng ra hậu viện.

Tại đây có một gian phòng đèn hầy còn tỏ, bên trong thấy bóng hai người: một cô gái, một lão già .

Cô gái thì không nhận rõ, nhưng bóng lão già rất dễ nhìn, vì lão thấp ngùn và ốm tong: Lão Tôn.

Phí Độc Hành lên tiếng:

- Có khách bất đắc dĩ, xin chủ nhân cho diện kiến.

Ánh đèn trong phòng tắt phụt, và Tôn Chất Thiên lên tiếng:

- Chẳng hay bằng hữu ở từ đâu ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tôn lão gia, cố nhân ở Trương Gia Khẩu đâu mà!

Cánh cửa được mở banh, Tôn Chất Thiên thoáng ra thật nhanh và vòng tay niềm nở:

- Tưởng ai không ngờ Phí lão đệ, con gái, đốt đèn lên.

Trong phòng ánh đèn bật sáng, Tôn Chất Thiên đứng nép qua , dang tay mời khách:

- Xin thỉnh Phí bằng hữu vào trong.

Phí Độc Hành vòng tay:

- Xin khuấy rầy Tôn lão gia giây lát.

Hắn bước vào phòng, cô gái mở tròn đôi mắt...

Phí Độc Hành buột miệng kêu lên:

- Lạc cô nương!

Lạc Minh Châu không đáp, nàng cúi đầu lui vào bức rèm trong.

Tôn Chất Thiên cười hề hề:

- Biết nhau à ? Hay quá, như thế thì khỏi giới thiệu, Minh Châu đến Kinh Sư để tìm một nam bằng hữu, nhưng khi đến đây thì không may vị bằng hữu đó đã chết rồi, gặp lão phu mời ở lại, bây giờ nàng là dưỡng nhi của già .

Ông ta cười hơi lớn và đưa tay:

- Ủa, thỉnh Phí lão đệ ngồi chơi !

Phí Độc Hành liếc nhẹ về phía Minh Châu, hắn lặng thinh ngồi xuống.

Tôn Chất Thiên đằng hắng:

- Minh Châu, châm trà con, châm trà để mời Phí đại gia .

Phí Độc Hành vội nói:

- Không dám, tôi chỉ ngồi một chút rồi đi ngay .

Khách từ chối mặc khác, chủ nhân vẫn phải làm tròn nhiệm vụ, Minh Châu mang trà ra, nàng lặng lẽ đặt trước mặt Phí Độc Hành và lặng lẽ lui vào .

Nàng không nhìn hắn mà cũng không lên tiếng mời uống nước.

Phí Độc Hành nói hai tiếng “đa tạ” nho nhỏ, nàng cũng không ngẩng mặt lên.

Tôn Chất Thiên hỏi:

- Bao nhiêu lâu nay không gặp, không ngờ Phí lão đệ cũng đã đến Kinh Sư sao ? Đã lập nên đại nghiệp rồi chứ ?

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Đa tạ, chờ hồng phúc của lão gia, vừa rồi tôi đã kiếm được một chân Đường Sai tại Trung Đường Phủ...

Tôn Chất Thiên kéo dài hai tiếng “ạ à” và nhướng mắt:

- Hay quá, tại Kinh Sư không có một nha phu nào lấy lừng bằng Trung Đường Phủ, nơi đó dưới một người mà trên đến vạn người. Phí lão đệ thật đúng là phượng đậu cành ngô, tài ba đúng chỗ . Hay , hay , sau này có dịp Phí lão đệ cũng nên chiếu cố cho dân giang hồ cùng khốn này vui nghe !

Phí Độc Hành cười cười:

- Lão gia nói quá lời, cái công việc sai vặt này rất khó làm, chén cơm nhà quan cũng không dễ nuốt trôi, vừa mới vào là gặp ngay việc khó, chính vì thế nên mới đến đây nhờ vả lão gia...

Tôn Chất Thiên khoát khoát tay:

- Tổn đức, tổn đức ... Quan mà nói chuyện nhờ dân thì tội quá, gặp nhau mừng chưa hết là lão đệ đã định “chơi” nhau ...

Phí Độc Hành nói:

- Lão gia thật mà, chuyện khó quá, xin lão gia hỗ trợ cho, chén cơm sai nha được còn đây, tôi nguyện ghi nhớ mãi ...

Tôn Chất Thiên nhượng mắt:

- Thật sao ? Nhưng mà lão đệ đang kệt chuyện gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Chuyện như thế này, cách đây ba bữa không biết bằng hữu phương nào đến “viếng” Trung Đường Phủ, nhân tiện có “mượn” ở trong kho một số đồ vật, thượng ty giao chuyện này cho tôi, hạn trong ba bữa phải thu hồi . Lão gia , chuyện này không thành chắc chắn là nổi cơm bị bể, thế mà còn mấy giờ nữa đã đúng hạn, tôi vẫn mò chưa ra, chợt nhớ đến lão gia vốn là “vạn thế chi sư” nên đến đây nhờ xin giúp đỡ .

“Vạn Thế Chi Sư” là người tôn xưng đức Khổng Phu tử, để tỏ lòng biết ơn người đã đem đạo đức giáo hóa cho sinh linh, bây giờ danh xưng đó lại được Phí Độc Hành dùng để gọi tôn một cao thủ trong ngành trộm đạo .

Hắn dùng khéo quá, mà cũng tội cho Đức Khổng vô cùng .

Tôn Chất Thiên chỉ ngược vào mũi mình:

- Trời đất , nhử tôi ?

Phí Độc Hành nói:

- Vô ngành này, tôi biết lão gia vốn ở bậc thầy, chỉ cần lão gia bằng lòng nói một câu là tin chắc vật quý mấy cũng được hoàn hảo chủ, xin lão gia yên lòng, tôi vốn là người biết qui củ, hai ngày sau khi vật được thu hồi, nhất định sẽ có phần rượu đã đáp tạ anh em.

Tôn Chất Thiên lắc đầu cười :

- Lão đệ đề cao tôi hơi quá, thật sự thì trước đây người lúc “nhân cùng tắc biến” tôi cũng có nho nhón vài ba mẻ, nhưng đó là chuyện của những năm về trước lâu rồi, bây giờ mắt đã mờ, tay chân không còn nghe lời mình điều khiển nữa ... Nói không dấu Phí lão đệ, tôi đã rửa tay giải nghệ lâu rồi, những bạn trẻ làm nghề này bây giờ lạ hoắc, cái tên tôi họ còn không biết thì làm sao nói năng gì nữa !

Phí Độc Hành nói:

- Chẳng qua lão gia khiêm tốn thế thôi ...

Tôn Chất Thiên lắc đầu :

- Không, không , tôi nói thật tình, muôn vạn lần cũng thật tình, chớ không phải không muốn giúp Phí lão đệ .

Phí Độc Hành đứng dậy mỉm cười :

- Nếu lão gia thấy không thể giúp được thì tôi cũng không dám nài ...

Hắn đẩy ghế xích ra và nói tiếp:

- Tôi vốn muốn đến nhờ lão gia cho đẹp chuyện, nhưng đã không được thì chỉ còn cách giao can phạm cho những người có bổn phận hỏi thăm ...

Hắn vòng tay và quay mặt bước ra .

Tôn Chất Thiên gọi giật:

- Nè nè, Phí lão đệ, cái gì đó ? Ai “hỏi thăm” ai ?

Phí Độc Hành cười:

- Thật không dám dấu lão gia, sau khi vụ trộm xảy ra , tôi đến tại phạm trường quan sát, chỉ cần thấy chỗ “đi” của “khách” là tôi biết ngay người đó là ai . Lão gia nghĩ xem, trong giang hồ những người nhỏ con và có thuật “Xúc Cốt Công” đâu quá hai người? Vì thế tôi phải dày công chờ đợi đúng đêm hôm nay “hắn” đến ...

Tôn Chất Thiên tái mặt, ông ta quắc mắt:

- Họ Phí, người phải chết ...

Ông ta phóng mình tới vung tay thật lẹ, nhưng Phí Độc Hành đã ngã người ra và nắm cứng cổ tay ...

Hắn cười :

- Lão gia, cái nghề chuyên môn “viếng thăm thiên hạ” thì tôi không bằng lão gia, nhưng bỏ qua vụ đánh nhau thì lão gia không làm sao ăn tôi được.

Lạc Minh Châu hoảng hốt :

- Họ Phí buông ra !

Vừa nói, nàng vừa xốc tới .

Phí Độc Hành nghiêm giọng:

- Lạc cô nương, tôi không có ý hại Tôn lão gia, nhưng cô nương cũng đừng buộc tôi phải làm chuyện mà tôi không muốn.

Lạc Minh Châu khựng lại và nàng bật khóc:

- Tôi xin ...

Chắc chắn không phải nàng khóc vì sợ, nàng là một cô gái cứng cỏi, nàng không sợ gì cả, nhưng nàng khóc là vì bao nhiêu uất nghẹn trong lòng không thể nói ra, bây giờ thêm một việc dồn nén làm cho nàng không ngăn được nữa .

Phí Độc Hành nhìn nàng, dịu giọng:

- Cô nương đừng làm thế, tôi đang giữ cao đồ của lão gia, tại sao tôi có lòng tốt muốn trao đổi mà lão gia lại hẹp hòi .

Tôn Chất Thiên giận run:

- Họ Phí, mấy mươi năm nay ta chưa hề bị bại bởi một ai, ngày nay chính người, người đã phá hại ta ... Được rồi, ta đổi, thả đồ đệ của ta về đây rồi ta trả vật cho .

Phí Độc Hành nói:

- Tôn lão gia giờ hạn của tôi đã sắp hết rồi, xin trao vật trước, tôi hứa là như đinh đóng cột, tôi không dám lường gạt lão gia đâu .

Tôn Chất Thiên có phần dịu xuống:

- Một lời phải không?

Phí Độc Hành gật đầu:

- Một đứa con nít tôi cũng chưa từng biết dối, hướng chi với lão gia là người trưởng thượng, mà tôi đã có lòng kính trọng từ lâu .

Tôn Chất Thiên quay vào trong gọi:

- Minh Châu .

Bởi chuyện không còn cách nào hơn, Minh Châu đành phải mang bọc đồ ra đặt ở trên bàn.

Phí Độc Hành buông Tôn Chất Thiên và mở bọc.

Hắn thấy toàn bộ số đồ ngọc mà Đào Bằng đã nói qua đủ hết, hắn gói lại và nói:

- Tôn lão gia, mỗi người có một chí hướng khác nhau, tôi mong giữa chúng ta không nên tái diễn trò đụng chạm.

Hắn ngó Tôn Chất Thiên rồi ngó Minh Châu, hắn cầm cái bọc lên tay và khế cúi đầu:

- Đa tạ .

Không biết hắn đa tạ ai và đa tạ cái gì ?

Đa tạ người trả vật, hay đa tạ người có công đến Kinh Sư tìm kiếm ?

Không ai biết hắn nhắm vào ai, cũng không ai hỏi lại vì hắn đã đi rồi .

Lạc Minh Châu bỗng cúi đầu nức nở .

Không biết nàng tiếc những món đồ bằng ngọc quý vừa bị thu hồi hay nàng khóc vì nỗi lòng không thể nói ra .

Chỉ có mỗi một mình Tôn Chất Thiên là tức tối, ông ta quắc mắt nhìn theo bóng Phí Độc Hành và vụt đập tay xuống bàn thật mạnh.

Một góc bàn bề nát, tiếng động vang lên nhưng Lạc Minh Châu vẫn không ngừng mặt.

Không biết nàng đang thả hồn theo những món đồ bằng ngọc quý đã vượt tầm tay, hay nàng đang thả hồn theo một đóm lửa tình vừa chớp tắt !

oOo

Một tay xách bọc đồ, một tay xách lưng áo tên Đội Trưởng , Phí Độc Hành đi thẳng vào tư dinh Đào lão .

Cái rượu lớn ở trong kho đã khiêng về rồi, Đào lão và Đỗ Nghị đang ngồi cạnh kỷ trà, vừa thấy Phí Độc Hành bước vào là cả bọn cùng đứng dậy .

Cả hai người cùng đành lên tiếng:

- Sao được không?

Phí Độc Hành ném tên Đội Trưởng xuống đất, đặt bọc đồ lên bàn và nói:

- Nhờ phúc của lão gia, khiến thuộc hạ không nhục mạng, xin lão gia hãy soát lại xem có đủ món đồ không?

Đào Bằng mở bọc, mặt lão sáng lên, không thiếu một món nào .

Ông ta vỗ vỗ vai Phí Độc Hành:

- Phí lão đệ, hạng nhứt, thật là một thắng lợi vinh quang nè, để mừng chuyện không mất mặt này, nhứt định phải cho anh em khao một bữa .

Phí Độc Hành mỉm cười.

Đào Bằng nhượng mắt :

- Phải rồi, Phí lão đệ, phải đến Bạch Xuân Phương, lần này xem cái mặt của nó tròn hay méo .

Phí Độc Hành cản lại:

- Khoan, lão gia, còn giải quyết cho xong cái vụ này .

Hắn chỉ cái rượu.

Đào lão hỏi:

- Giải quyết bằng cách nào .

Phí Độc Hành đáp:

- Trong giang hồ trọng ở chữ tín, chính tôi đã dùng chữ tín để thu đồ vật mang về .

Đào Bằng hiểu rất nhanh, ông ta gật lia:

- Được, được, tùy Phí lão đệ giải quyết sao cho êm đẹp.

Phí Độc Hành ngó Đỗ Nghị:

- Xin Đỗ huynh giúp một tay .

Hai người khiêng cái rương đi vòng ra sau tường, thẳng vào ngõ hẻm.

Phí Độc Hành mở rương giải huyết cho Tôn Thừa Kế, hắn vừa mở mắt ra là tung mình định chạy ...

Phí Độc Hành nắm tay hắn lại cười:

- Ông bạn, thông thả mà đi, tôi nói chuyện đã . Trong chỗ hóc tối kia còn có vị bằng hữu của ông bạn, nhớ gọi đi đừng quên nghe .

Tôn Thừa Kế mở đôi mắt tròn xoe nhìn hắn.

Phí Độc Hành buông tay khoát khoát:

- Đi đi, không vội nhưng cũng đừng cà rà , ở đây lát nữa không có gì bảo đảm, nhớ gọi ông bạn kia nghe.

Tôn Thừa Kế nhìn hắn như nhìn quái vật và chỉ lộn mình hai ba cái là đã mất luôn.

Thấy hắn nhào mất như con khỉ, Đỗ Nghị lắc đầu cười:

- Thân pháp thật tài, đúng là sư của hạng ăn đêm.

Phí Độc Hành vẫy tay:

- Mình vào kéo Đào lão trông đợi .

Hai người vào tới cửa, thấy Đào Bằng chấp tay đi qua đi lại, miệng chum chím cười.

Vẻ mặt ông ta bây giờ thật là rạng rỡ .

Vừa thấy Phí Độc Hành vào, ông ta đã nói ngay:

- Phí lão đệ, ta đang nóng muốn nhìn bộ mặt thộn của con a đầu họ Bạch. Mình đi .

Phí Độc Hành nói:

- Xin lão gia để cho thuộc hạ đi trước một mình, đừng để họ thấy quá rõ lão gia.

Hiểu ngay ý của Phí Độc Hành, Đào lão gật đầu:

- Đúng đúng, lão đệ đi đi ...

oOo

Hậu viện có rất nhiều nhà .

Đặc biệt có một gian tịnh xá dành cho Bạch Xuân Phương.

Tòa nhà này không lớn, nhưng lại trang hoàng thật đẹp, từ những tấm màn treo cửa sổ, nhứt nhứt không có vẻ gì, không có hơi hám gì của một quan Tổng Hiệu Úy.

Đúng là chỗ ở dành cho người con gái .

Trong phòng hãy còn có ánh đèn.

Chắc Bạch Xuân Phương hãy còn thức đợi .

Giờ tỵ vẫn chưa tới .

Phí Độc Hành buông tên Đội Trưởng ngoài bậc thềm và bên trong có tiếng hỏi ngay:

- Ai ?

Tiếng con gái, nhưng không phải tiếng Bạch Xuân Phương , chắc tiếng của một cô a hoàn.

Phí Độc Hành đáp:

- Xin thông báo dùm, có Phí Độc Hành cầu kiến.

Tiếng bên trong:

- Đợi một chút.

Có tiếng giép dẫn vào trong, một chút sau, tiếng giép lại trở ra, cửa mở .

Quả thật, một cô a hoàn mười bảy mười tám tuổi, nhưng vừa thấy gã Đội trưởng nằm dài dưới đất, cô ta hoảng hốt thối lui:

- Cái gì ? ... Làm gì thế ?...

Phí Độc Hành chưa kịp đáp thì bên trong vọng ra tiếng của Bạch Xuân Phương :

- Người không biết chuyện gì hãy để cho họ vào.

Cô a hoàn lật đật nói:

- Xin mời.

Phòng khác nhỏ, nhưng trang nhã, bên trong có khung cửa, khung trống, chỉ buông một tấm rèm hoa, bên ngoài không thấy bên trong.

Phí Độc Hành ngồi xuống, cô a hoàn mang lại một khay trà .

Cô a hoàn vừa lui lại thì tấm rèm khẽ động.

Có tiếng bước chân không nhẹ mà thật êm.

Một cô gái mặc bộ đồ ngủ bằng lụa thật mỏng, mái tóc hãy còn chưa ráo, hảnh hỉnh như mới tắm: Bạch Xuân Phương .

Y như hai con người khác biệt, bộ mặt lạnh băng băng không thấy , vẻ đẹp không son phấn, vành môi lợt hồng vì mới tắm xong, nàng chột như nhỏ lại thêm mấy tuổi và vẻ ngây thơ hiển hiện trở về .

Một vẻ đẹp đơn sơ như bức tranh thủy mặc, Phí Độc Hành sửng sốt.

Cũng may, hấn lấy lại bình tĩnh thật nhanh, khi thân hấn hơi chồm tới vì bàng hoàng, hấn nương theo thế đó kịp thời đứng dậy .

Hấn vòng tay, nhưng giọng hấn mất bình thường:

- Tham kiến Tổng Hiệu Úy .

Đôi mắt sửng sốt của Phí Độc Hành đã lây sang, khiến cho nàng cũng đâm ra sửng sốt, càng sửng sốt, vẻ mặt nàng càng tăng thêm vẻ ngây thơ .

Nhưng cùng may, hấn lên tiếng thật là kịp lúc.

Ba tiếng “Tổng Hiệu Úy” đã nhắc cho nàng nhớ lại, một màng sương lạnh phớt qua án mặt vẻ ngây thơ, nàng nhẹ vẫy tay:

- Cứ ngồi ...

Mắt nàng chột nhìn thấy tên Đội trưởng nằm sóng soài. Nàng hất hàm hỏi:

- Như thế là gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Nhờ vào phúc đức của Tổng Hiệu Úy, thuộc hạ không nhục mạng, người và vật đã thu hồi .

Đôi mắt của Bạch Xuân Phương vẫn đắm đắm về phía tên Đội Trưởng:

- Nhưng người này ...

Phí Độc Hành chận đáp:

- Bẩm Tổng Hiệu Úy , vụ án này do bên trong cấu kết với bên ngoài, mà chính phạm tước là tên Đội trưởng.

Bạch Xuân Phương nhìn thẳng vào mặt hấn:

- Phí Độc Hành, đây không phải là chuyện đùa .

Phí Độc Hành cũng nghiêm giọng :

- Tổng Hiệu Úy có thể hỏi hấn, nếu sự thật không phải thế, thuộc hạ xin nhận trọng tội .

Bạch Xuân Phương bước lại ngồi xuống ghế:

- Giải huyết cho hấn.

Phí Độc Hành cúi xuống giải hôn huyết cho tên Đội trưởng, nhưng vừa hé mắt ra thấy Bạch Xuân Phương là hấn tung dậy chạy ngay .

Phí Độc Hành đưa tay cản lại .

Bạch Xuân Phương trầm giọng :

- Phạm Phú Xuân ...

Tên Đội trưởng Phạm Phú Xuân vòng tay sụp lạy:

- Trăm lạy Tổng Hiệu Úy , thuộc hạ đã biết tội, thuộc hạ đáng chết, xin Tổng Hiệu Úy gia ân.

Nàng nhìn hấn chăm chăm.

Hấn cũng nhìn nàng nhưng không nói .

Giọng nàng lạnh băng băng:

- Bây đầu .

Tên Đội trưởng ngẩng mặt, mắt hấn đỏ hoe và thỉnh linh hấn lao thẳng vào Bạch Xuân Phương .

Nhưng hấn dội ra ngay vì có cánh tay của Phí Độc Hành, hôn huyết của hấn lại bị điểm.

Hai tên hộ vệ bước vào, Bạch Xuân Phương ra lệnh:

- Đem ra ngoài xử tử .

Hai tên hộ vệ vốn biết mặt Phạm Phú Xuân, họ ngơ ngác đứng nhìn ...

Bạch Xuân Phương đập mạnh tay lên bàn:

- Có nghe lệnh của ta chưa ?

Hai tên hộ vệ hoảng hồn kếp Phạm Phú Xuân ra khỏi cửa .

Hơi giận như đang bùng, gò ngực của nàng phập phồng qua làn lụa mỏng và nàng ngó Phí Độc Hành .

- Vụ án này người thi hành giỏi lắm .

Phí Độc Hành nghiêng mình:

- Đa tạ Tổng Hiệu Úy khen cho.

Bạch Xuân Phương khoát tay:

- Không hề có chuyện gì, cho phép người về nghỉ .

Phí Độc Hành nhìn bọc đồ vật trên bàn muốn nói, nhưng bỗng có tiếng bước chân dồn dập bên ngoài và vừa tới cửa là Đào sư gia lên tiếng :

- Nghe nói kẻ trộm đã bắt được, ở đâu ? Tài vật có thu hồi không ?

Hay, kẻ trước người sau “báo công”, cách đó thì thật tuyệt.

Là “Quân sư” của Trung Đường Phủ tự nhiên Bạch Xuân Phương phải đứng lên, muốn hay không nàng cũng phải giữ chút lễ bên ngoài .

Đúng vậy nhưng vẫn chưa nói được, hình như nàng đang tức tối .

Kẻ “thuộc hạ” phải ứng phó cho đúng chỗ, vì thế nên Phí Độc Hành vội đứng lên:

- Lão sư gia, Tổng Hiệu Úy đang định đến gặp sư gia, chánh phạm đã được lệnh xử rồi, tài vật thì còn tại đây.

Đào Bằng quả giỏi tài đóng kịch, ông ta hấp tấp mở bọc điểm qua từng món và gật gật đầu :

- Đúng, đủ, đủ hết, không thiếu một vật nào .

Ông ta gói lại và đưa ngón tay cái lên nói với Phí Độc Hành :

- Hạng nhứt , Phí lão đệ giỏi lắm, xem chừng người bên Tuần Bổ Dinh phải học tài khám phá vụ án của lão đệ, hay quá, Trung Đường Phủ nhứt định không chọn làm người .

Và quay qua Bạch Xuân Phương, ông ta hỏi luôn:

- Tổng Hiệu Úy, có cần sự ban thưởng chớ ?

Đôi mắt của Bạch Xuân Phương máy động, nhưng nàng điềm đạm:

- Chắc không dám nhọc lòng lo lắng của Đào lão, tôi sẽ có an bài .

Làm như không nghe thấy hơi hám khó chịu gì cả, Đào sư gia gật đầu :

- Xứng đáng, thật xứng đáng được thăng thưởng. Tôi phải vào bẩm báo Cửu phu nhân cho người được yên lòng.

Vừa quay ra, ông ta bỗng dừng lại nói:

- Quên, bọn trộm nào mà lại có gan thâm nhập Trung Đường Phủ như thế ?

Phí Độc Hành biết rất rõ dụng tâm của ông ta, nếu trước đây mấy phút, nhứt định hắn phải bồi theo, nhưng không hiểu tại sao bây giờ hắn bỗng thấy không đành.

Hắn không muốn dôn Bạch Xuân Phương .

Thế nhưng nàng lại nhìn hắn:

- Phí Độc Hành hãy báo cáo cho Đào sư gia biết.

Phí Độc Hành lại nhìn nàng, nhưng cuối cùng hắn phải nói :

- Bẩm Đào sư gia, tội phạm chính là tên Đội Trưởng Phạm Phú Xuân.

Thật quả là tài, Đào lão vụt tròn đôi mắt, y như là vừa mới nghe một chuyện kinh thiên động địa:

- Phạm Phú Xuân ? Tên Đội Trưởng phòng vệ hậu kho ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm vâng.

Đào Bằng cười lạt:

- Giỏi thật, nội phủ lại sinh ra trộm, tên trộm lại là viên Đội Trưởng thật là nguy hiểm, nếu không điều tra được chắc chắn còn liên lụy đến nhiều người ... Cũng may, nhờ Phí lão đệ phá được án, nếu không, hừ hừ ... trên giấy viết đã quá rõ ràng, không biết kẻ đó là hấn trộm... đâu ai ? Thật ta hết chỗ nói, chuyện này mà bay ra, chắc thiên hạ cười mất mặt.

Câu nói thật ác.

Đội Trưởng Phòng Vệ thành tên trộm, Tổng Hiệu Úy Phòng Vệ lại ngồi đây !

Nhưng Bạch Xuân Phương đã nói ngay:

- Đúng lắm, bao nhiêu ngày tôi bận ở Trương Gia Khẩu, bọn Hộ Vệ tại phủ đã loạn rồi, chưa biết chừng tên Phạm Phú Xuân này còn nghe theo lời chỉ sự của người nào nữa đó .

Quả là lợi hại ăn miếng trả miếng thật ngon.

Đào Bằng xạm mặt:

- Bạch cô nương, câu nói đó có nghĩa là sao ?

Bạch Xuân Phương thản nhiên:

- Có lẽ nên hỏi lại xem Đào lão nói có nghĩa là sao ?

Đào Bằng đáp:

- Tôi nói đó là chuyện thật tình.

- Như thế không lẽ tôi lại không thật hay sao ?

Phí Độc Hành ngồi yên lặng.

Cô gái này quả là lợi hại, cái lỗi là do Đào Bằng cố ý, mà đã cố ý là tự nhiên lại thấy người ta cố ý .

Nhột nhặt là tại nơi chỗ đó .

Nhưng làm sao ông ta có thể nhận là lời lẽ của mình cố ý ?

Tự nhiên là không .

Đào lão không thì Bạch Xuân Phương cũng không .

Nàng nói thật tình ?

Vì thật tế, nàng đã vắng mặt vì bận tại Trương Gia Khẩu, nàng không có trách nhiệm nội phủ cho tới bây giờ .

Lỗi không thể trút cho nàng .

Và như thế là sư gia có thể rơi đài .

Nhưng Phí Độc Hành vội bắt lẹ một “cái thang”:

- Đào sư gia, đồ vật bằng ngọc rất dễ bể, có lẽ nên đưa về kho gấp.

Là một nhân vật được gọi là “Quân sư”, Đào lão tự nhiên thấy ngay câu nói “giải vây” của Phí Độc Hành.

Sẵn được cái thang trong khi mình đang chơi với, ông ta chụp lấy để “xuống luôn”.

Vị “Lão quân sư” xách bọc đồ vật đi ra cửa, mấy tên hộ vệ đón rước đi ngay .

- o O o -